

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Varga Tamás Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a felszámolóbiztos által képviselt I. rendű, dr. Zsögöny Ilona pártfogó ügyvéd által képviselt II. rendű és a személyesen eljáró III. rendű alperesek ellen vállalkozási díj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2007. január 22. napján kelt 10.G.41.216/2005/22. számú ítélete ellen a II. rendű alperes által benyújtott fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú bíróság dr. Zsögöny Ilona pártfogó ügyvéd díját 12.000,- (Tizenkettőezer) Ft + áfa összegben határozza meg.

Megkeresi a Fővárosi Ítéltábla Gazdasági Hivatalát, hogy a fent megállapított pártfogó ügyvédi díjat dr. Zsögöny Ilona ügyvéd részére utalja ki.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes és az I. rendű alperes jogelődje 2003. október 29-én vállalkozási szerződést kötöttek, amelyben az alperes megrendelte a felperestől az **A. Rt.** tőkeli gyára kazánrendszerének automatizálását 8.210.000,- Ft + áfa átalányáron. Az **A. Rt.** tőkeli gyárában 2003. december 15-én az 5089 számú gőzkazán állandó felügyelet-nélkülivé

alakításának műszaki átadás-átvételi eljárásáról az I. rendű alperes; jogelőd képviseletében II.rendű alperes neve II. rendű alperes és az A. Rt. képviselői jegyzőkönyvet vettek fel, amelyben rögzítették, hogy a kazán kivitelezése a terveknek és a jogszabályoknak megfelelően elkészült. A felperes a munka elvégzését követően 3 db számlát állított ki az I. rendű alperes felé 2003/44. sorszám alatt 2.125.000,- Ft-ról, 2003. november 19-i fizetési határidővel, 2003/47. sorszám alatt 3.000.000,- Ft-ról 2003. december 17-i fizetési határidővel, 2003/49. sorszám alatt 5.137.500,- Ft-ról 2003. december 30-i fizetési határidővel. Az I. rendű alperes a 2.125.000,- Ft értékű számlát teljesítette, majd 2004. május 17-én a felperes írásbeli felszólítására 3.000.000,- Ft végösszegű számlából 2.600.000,- Ft-ot megfizetett. Az I. rendű alperes nem teljesített 5.537.500,- Ft-ot, amelyből 400.000,- Ft fizetési határideje 2003. december 17.-e volt, míg 5.137.500,- Ft fizetési határideje 2003. december 30.-a. Az I. rendű alperes 2005. november 3-tól végelszámolás alatt áll, II.rendű alperes neve II. rendű alperes 2003. december 30-áig volt az I. rendű alperesi társaság tagja, míg III.rendű alperes neve III. rendű alperes 2003. december 30-tól 2004. szeptember 23-ig volt az I. rendű alperes tagja.

A felperes az elsőfokú bíróságra 2005. július 22. napján benyújtott és módosított keresetében az alpereseket 5.537.500,- Ft, ebből 400.000,- Ft után 2003. december 17-től, 5.137.500,- Ft után 2003. december 30-tól a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű kamat és perköltség megfizetésére kérte kötelezni azzal, hogy a II. és a III. rendű alperesek abban az esetben kötelesek a fenti összeg egyetemleges megfizetésére, ha a követelés az I. rendű alperessel szemben behajthatatlan.

Az I. rendű alperes érdemi védekezést nem terjesztett elő.

A II. rendű alperes a felperes keresetének az elutasítását kérte. Azt elismerte, hogy a felperest az általa érvényesített összeg megilleti, de annak megfizetése nem őt, hanem a III. rendű alperest terheli. Csatolta az I. rendű alperes 2003. december 30. napján kelt társasági szerződésmódosítását, amely szerint II.rendű alperes neve II. rendű alperes kivált az I. rendű alperesi társaságból és helyébe III.rendű alperes neve III. rendű alperes lépett. A társasági szerződésmódosítás 3. pontja értelmében "a társaságba belépő tag felelőssége a belépés előtt keletkezett társasági kötelezettségekért a többi tagéval azonos. III.rendű alperes neve személyében átvállalja II.rendű alperes nevetől azokat a kötelezettségeket, amelyek nevezett kiválása után jelentkeztek vele szemben, ez a megállapodás azonban harmadik személlyel szemben hatálytalan". Úgy nyilatkozott, hogy a perbeli követelés akkor keletkezett, amikor az I. rendű alperesi jogelődnek a tagja és törvényes képviselője volt. Nem vitatta, hogy amennyiben az I. rendű alperesi társaság vagyona nem fedezi harmadik személy jogos követelését, azaz jelen esetben a betéti társaság és annak tagja ellen a végrehajtás eredménytelen, úgy a harmadik személy vele szemben is közvetlenül felléphet. Hivatkozott továbbá arra, hogy 2003. december 30-án az I. rendű alperesi társaságnak még volt annyi pénze, amely a felperes jogos igényét fedezte volna. A II. rendű alperes álláspontja szerint a felperes jogos követelésének kötelezettje a III. rendű alperes lett.

III. rendű alperes az ítélet meghozataláig érdemi ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Fővárosi Bíróság a 2007. január 22. napján kelt 10. G.41.216/2005/22. számú ítéletében kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 5.537.500,- Ft-ot, és ebből 400.000,- Ft után 2003. december 18-tól kezdődően, míg 5.137.500,- Ft után 2003. december 31. napjától kezdődően a kifizetés napjáig járó, az évi költségvetési törvényben meghatározott mértékű kamatát, valamint 650.200,- Ft perköltséget. Amennyiben a követelés az I. rendű alperestől behajthatatlan, a II. és a III. rendű alperesek egyetemlegesen kötelesek megfizetni a felperesnek 5.537.500,- Ft-ot és ebből 400.000,- Ft után 2003. december 18-tól kezdődően, míg 5.137.500,- Ft után 2003. december 31-től a kifizetés napjáig járó, az évi költségvetési törvényben meghatározott mértékű kamatát, valamint 650.200,- Ft perköltséget. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította.

Határozata indokolása szerint a felperes a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján bizonyította a perben érvényesített követelésének létrejöttét és lejártát. Mivel az I. rendű alperes felhívás ellenére sem terjesztett elő írásbeli védekezést, nem tett semmilyen nyilatkozatot, ezért az előzetesen közölt jogkövetkezmények alkalmazásával az I. rendű alperest a Pp. 141. § (6) bekezdése alapján marasztalta. Késedelmi kamat fizetésére a fizetési határidő lejártát követő naptól kezdődően kötelezte, ezt meghaladóan az I. rendű alperessel szemben a keresetet elutasította. A II. rendű alperes írásbeli védekezését nem találta alaposnak. Az 1997. évi **CXLIV. törvény (régi Gt.) 90. § (1)** bekezdése értelmében, amennyiben a társasági vagyon a követelést nem fedezi, a társaság kötelezettségeiért a tagok saját vagyonukkal korlátlanul és egyetemlegesen felelnek. A tagok saját vagyonára pedig csak perben állásuk esetén hozható marasztaló ítélet és vezethető végrehajtás. A tagok - mögöttes felelősségük érintése nélkül - a társasággal együtt is perelhetők. A társaságba belépő tag felelőssége a belépés előtt keletkezett tagsági kötelezettségeikért a többi tagéval azonos. Az ettől eltérő megállapodás harmadik személlyel szemben hatálytalan (90. § (2) és (3) bekezdései). A társaságtól megváló tag - tagsági jogviszonya megszűnésétől számított 5 évig - a többi taggal azonos módon felel a társaságnak harmadik személlyel szemben fennálló olyan tartozásáért, amely tagsági jogviszonya megszűnése előtt keletkezett (Gt. 97. § (1) bekezdés).

Mindezen szabályok a Gt. 101. § (3) bekezdése alapján a betéti társaságra is alkalmazandóak. A tagok által a társaság részére nyújtott vagyoni hozzájárulás tehát a társasági vagyon részét képezi, azzal a társaság rendelkezik, mert a társaság céljaira van lekötve, ezért a tagoknak a Gt. 81. § (1) bekezdése szerinti korlátlan és egyetemleges felelőssége csak másodlagos felelősséggént jöhet szóba akkor, ha a társaság vagyona a tartozásait nem fedezi. Ez a tagi felelősség a tag teljes vagyonára kiterjedő és a hitelező választása szerint bármelyik tagtól a teljes tartozásért való helytállás kötelezettségét jelenti (egyetemleges kötelezettség). A kötelezettség nemcsak szerződéses, hanem bármilyen más természetű kötelezettség lehet. A hitelező tehát a jogerősen megítélt, illetve végrehajtható, de a társaságtól nem behajtható követelését azonban csak akkor érvényesítheti választása szerint az egyetemlegesen helytállni tartozó tagokkal vagy azok valamelyikével szemben, ha a végrehajthatóság a tagokra is kiterjed, azaz a perben állásuk mellett hozott döntésről van szó. A hitelező azonban csak a társasággal

szemben vezetett végrehajtás eredménytelensége esetén fordulhat a tagok ellen. A tagok felelőssége tehát a harmadik személlyel, a hitelezővel szemben egyetemleges. A tagságtól megváló tag felelőssége a tagsági jogviszony megszűnése előtt keletkezett tartozásokért 5 évig áll fenn. Ezt a felelősségét nem érinti az, hogy a tagsági jogviszony megszűnésének időpontjában a társaság gazdasági helyzete, fizetőképessége milyen volt, elegendő vagyon állt-e a társaság rendelkezésére, a tagsági jogviszony megszűnésekor a hitelező kielégítésére. Ez a kérdés, illetve a tagok egymás közötti megállapodása a harmadik személy a hitelezők felé fennálló kötelezettségüket nem érinti. Ezek a kérdések kizárólag a tagok egymás közötti jogviszonyában, a hitelezők felé történt helytállás esetén a másik taggal szemben indított eljárásban bírnak relevanciával. A II. rendű alperes által felhozott érvek tehát a felperessel szembeni helytállási kötelezettségét nem érintik.

A III. rendű alperes a tárgyalás berekesztéséig ugyancsak nem terjesztett elő érdemi védekezést, az ítélet kihirdetését követően érkezett beadványát, annak elkésztettsége miatt már nem tudta figyelembe venni, és III. rendű alperessel szembeni döntését is a Pp. 141. § (6) bekezdése alapján hozta meg.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a II. rendű alperes nyújtott be joghatályos fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatásával a kereset vele szemben történő elutasítását, továbbá a felperes másodfokú perköltség fizetésére történő kötelezését.

Azt nem vitatta, hogy a felperest az általa érvényesített összeg megilleti, azonban annak megfizetése nem az ő kötelezettsége. Hangsúlyozta, hogy a III. rendű alperes az I. rendű alperes képviselőjében már a 2003. december 15-én történt műszaki átadás-átvételi eljáráson jelen volt, ezért már ekkor tudta, hogy a felperest a műszaki átadás után ki kell fizetni. 2003. december 30-án a III. rendű alperes az I. rendű alperes beltágya és képviselője lett, ezen a napon és ezt követően is volt elegendő pénz az I. rendű alperes számláján. Kiemelte, hogy fizetési kötelezettsége az I. rendű alperesnek van. Előadta, hogy nem egyedül az a perdöntő, hogy a tartozás mikor, tehát esetlegesen a már kilépett beltágy tagsági viszonyának a fennállása alatt keletkezett, mivel nem lehet visszanyúlni az egy évvel már korábban kivált beltaggal szemben azért mert két évvel korábban ő volt az egyedüli beltágy, amikor a tartozás a társasággal kapcsolatban keletkezett. Az elsőfokú eljárás során is előadta, hogy az I. rendű alperes beltágya nem Fekete Alexandru, hanem a vele kötött színlelt, semmis szerződés szerint a III. rendű alperes, beltágy, ügyvezető. Az elsőfokú bíróság az érvénytelenség kérdésével nem foglalkozott, és ítéletének indokolásában sem tért ki erre. Nem lehet kizárólag arra utalni, hogy minden csupán a II. és a III. rendű alperes egymás közötti megállapodását érinti. Álláspontja szerint a fizetési kötelezettség mindenképpen egyedül a III. rendű alperest terheli.

A II. rendű alperes pártfogó ügyvédje a másodfokú bíróság felhívására úgy nyilatkozott, hogy a korábban előterjesztett fellebbezést változatlanul fenntartja.

A II. rendű alperes 3. sorszámú előkészítő iratában kérte dr. Zsögöny Ilona ügyvéd helyett másik pártfogó ügyvéd kirendelését. Hanyag ügyintézésre hivatkozással

előadta, hogy a pártfogó ügyvédje a 2007. március 12-én kelt fellebbezése másolatát 2007. november 12-én átvette, amit ugyan orvosolt az ügyvéd, azonban a legutóbb kapott levelében nem valószínűsíti, hogy miért nincs legalább esély a fellebbezés sikerének, mivel azt írja, hogy a fellebbezés indokolásának a kiegészítését sem látja indokoltnak, azaz magát a fellebbezést sem tartja kielégítőnek, alaposnak. Ezt a levelét úgy értékelte, hogy ténylegesen "szabadulni akar az ügytől" azzal a felhívással, hogy ő mérlegelje a fellebbezése fenntartását.

A felperes a fellebbezésre ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Fővárosi Ítéltábla a II. rendű alperes fellebbezését a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A II. rendű alperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla elsődlegesen a II. rendű alperesnek a pártfogó ügyvéd felmentése iránti kérelmét elbírálva megállapította, hogy az sem megalapozott. A pártfogó ügyvéd jogállása a meghatalmazott ügyvédével azonos azzal, hogy annak hatálya az eljárás jogerős befejezéséig terjed. A pártfogó ügyvéd a kirendelését követően maga is előterjeszthet felmentés iránti kérelmet, és a fél is akkor, ha azt jelenti be, hogy az eljárás további szakában nem tart igényt e képviselőre, vagy alapos okkal kéri a pártfogó ügyvéd felmentését (1998. évi XI. tv. 34. § (3) bekezdés). Jelen eljárásban a II. rendű alperes nem jelölt meg olyan alapos okot, amely alapján a pártfogó ügyvéd felmentésére sor kerülhetne. A másodfokú eljárás során igazolási kérelemmel elhárítva a mulasztását a II. rendű alperes által előterjesztett fellebbezést ellenjegyezte, és nyilatkozott arra vonatkozóan, hogy azt fenntartja. Az a tény, hogy a pártfogó ügyvéd a fellebbezés indokolásának kiegészítését nem látta indokoltnak, és erről a II. rendű alperest írásban értesítette, ugyancsak nem ad alapot a pártfogó ügyvéd felmentésére, figyelemmel arra, hogy a II. rendű alperes részletesen indokolt fellebbezést terjesztett elő.

A másodfokú bíróság érdemben megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perbeli jogvita elbírálása során a tényállást helyesen állapította meg, és a jogszabályok helytálló értelmezése alapján megalapozottan marasztalta a II. rendű alperest mint mögöttes felelőst az I. rendű alperesi társaságnak a felperessel szemben fennálló követelés megfizetésében.

A II. rendű alperes a fellebbezésében semmi olyan tényállítást vagy okot nem jelölt meg, amely az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatására alkalmas lenne, a II. rendű alperes részéről a fellebbezésben megjelölt okokat az elsőfokú bíróság elbírálta, részletesen kifejtve és jogszabályokkal alátámasztva, hogy a II. rendű alperes fizetési kötelezettsége mikor és milyen feltételekkel áll be. Önmagában az a körülmény, hogy 2003. december 30-tól az I. rendű alperesi társaságnak már nem beltagja, és nem képviselője, a korábban keletkezett fizetési kötelezettsége alól, mint mögöttes felelőst, nem mentesíti. Azt, hogy a III. rendű alperes mint beltag a későbbiek során Fekete Alexandruval esetleg semmis szerződést kötött-e avagy

sem, a jelen perbeli jogvita elbírálása szempontjából irreleváns, erre vonatkozóan olyan igényérvényesítés előterjesztésére nem került sor, amelyet az elsőfokú bíróságnak érdemben el kellett volna bírálnia.

A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - helyes indokaira tekintettel - helybenhagyta.

A II. rendű alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, a felperesnek a másodfokú eljárás során nem merült fel költsége, ezért a felperes javára a másodfokú perköltség vonatkozásában a másodfokú bíróságnak nem kellett döntenie.

A másodfokú bíróság a pártfogó ügyvéd munkadíját a 7/2002. (III. 30.) IM rendelet 5. § (1) és (2) bekezdései alapján, a másodfokú eljárás során két munkaórát figyelembe véve áfa-val növelt összegben határozta meg, figyelemmel arra, hogy a pártfogó ügyvéd nyilatkozott arról, hogy áfa fizetésére köteles. A rendelet 5. § (3) bekezdése alapján pervesztés esetén a pártfogó ügyvéd díját az állam viseli, ezért rendelkezett arról, hogy a pártfogó ügyvéd díját a Fővárosi Ítéltábla Gazdasági Hivatala utalja ki.

Budapest, 2008. év július hó 8. napján

álinkásné dr. Mika Ágnes sk.
a tanács elnöke

. Kurucz Zsuzsánna sk.
előadó bíró

Dr. Tibold Ágnes sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági tisztviselő